

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
1. august 2001 *

I sag T-132/01 R,

Euroalliages, Bruxelles (Belgien),

Péchiney électrométallurgie, Courbevoie (Frankrig),

Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige),

Ferroatlántica, Madrid (Spanien),

ved advokats D. Voillemot og O. Prost,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuzsitz og S. Meany,
som befuldmægtigede, bistået af barrister A.P. Bentley, og med valgt adresse i
Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en principal påstand om, at gennemførelsen af Kommissionens afgørelse 2001/230/EF af 21. februar 2001 (EFT L 84, s. 36) udsættes, for så vidt som den afslutter antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, og at det pålægges Kommissionen at genindføre den antidumpingtold, der er udløbet, og en subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen at stille krav om, at importørerne af ferrosilicium med oprindelse i disse fire lande stiller en garanti, der svarer til den antidumpingtold, der er udløbet, og lader deres import registrere, eller en mere subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen over for de nævnte importører at stille krav om, at de lader deres import registrere,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

De relevante bestemmelser

1 Artikel 11, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det

Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), der har overskriften »Varighed, genoptagelse af undersøgelser og tilbagebetalinger«, bestemmer:

»1. En antidumpingforanstaltning forbliver kun i kraft så længe og i det omfang, det er nødvendigt for at modvirke dumping, som forvolder skade.

2. Endelige antidumpingforanstaltninger udløber fem år efter indførelsen heraf eller fem år efter datoen for afslutningen af den seneste genoptagelse af en undersøgelse, som omfattede både spørgsmålet om dumping og skade, medmindre det som led i en genoptagelse af en undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. En undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb på Kommissionens initiativ eller på anmodning fremsat af eller på vegne af producenterne i Fællesskabet, og foranstaltningerne forbliver i kraft, indtil resultatet af en sådan undersøgelse foreligger.

[...]«

- 2 Artikel 21, stk. 1, i samme forordning, der har overskriften »Fællesskabets interesser«, er affattet således:

»En afgørelse om, hvorvidt det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind, træffes på grundlag af en vurdering af alle involverede parter interesser som helhed, herunder den indenlandske erhvervsgrens, brugernes og forbrugernes interesser, og der træffes kun afgørelse i henhold til denne artikel, når alle parter har haft lejlighed til at tilkendegive deres

synspunkter i henhold til stk. 2. I en sådan undersøgelse tages der særligt hensyn til behovet for at bringe den fordrejning af handelen, som skyldes skadevoldende dumping, til ophør og at genskabe en situation med effektiv konkurrence. De foranstaltninger, der træffes på grundlag af den konstaterede dumping og deraf følgende skade, må ikke anvendes, når myndighederne på grundlag af alle fremlagte oplysninger klart kan fastslå, at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger.«

Sagens forhistorie

3 Der blev indført endelige antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i flere lande, dels ved Rådets forordning (EF) nr. 3359/93 af 2. december 1993 om ændring af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Rusland, Kasakhstan, Ukraine, Island, Norge, Sverige, Venezuela og Brasilien (EFT L 302, s. 1), dels ved Rådets forordning (EF) nr. 621/94 af 17. marts 1994 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Sydafrika og Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 77, s. 48).

4 Den 10. juni 1998 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om det forestående udløb af gyldigheden af visse antidumpingforanstaltninger (EFT C 177, s. 4).

5 Efter offentliggørelsen af denne meddelelse fremsatte Euroalliances, som er ferrolegeringsindustriens forbindelsesudvalg, en anmodning i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, om en fornyet undersøgelse af de foranstaltninger vedrørende import hidrørende fra Brasilien, Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela, der kommer til udløb.

- 6 Da Kommissionen efter høring af det rådgivende udvalg havde fastslået, at der fandtes tilstrækkelige beviser til at begrunde indledning af en fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, offentliggjorde den en meddelelse om indledning af en sådan procedure i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT 1998 C 382, s. 9) og iværksatte en undersøgelse. Undersøgelsen af dumpingpraksis omfattede perioden fra den 1. oktober 1997 til den 30. september 1998. Undersøgelsen af skaden omfattede perioden, der løb fra 1994 indtil undersøgelsesperiodens udløb.
- 7 Kommissionen vedtog den 21. februar 2001 afgørelse 2001/230/EF om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien, Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela (EFT L 84, s. 36, herefter »den anfægtede afgørelse«).

Den anfægtede afgørelse

- 8 Det anføres i den anfægtede afgørelse, at den foretagne fornyede undersøgelse førte Kommissionen til, for så vidt angår importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, at konkludere, at foranstaltningernes udløb favoriserede fortsat eller fornyet dumping og skade.
- 9 Betragtning 129 til den anfægtede afgørelse er affattet således:

»I lyset af konstateringen af, at der er sandsynlighed for fortsat og fornyet dumping, og at dumpingimporten med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine måske vil stige betydeligt, hvis foranstaltningerne udløber, konkluderes det, at EF-erhvervsgrenens situation vil blive forværret. Selv om det er vanskeligt

at vurdere omfanget af denne forværring, er det ikke desto mindre sandsynligt, at der igen vil blive forvoldt skade i betragtning af, at erhvervsgrenens priser og rentabilitet er faldende. For Venezuelas vedkommende er det ikke sandsynligt, at det vil få nogen væsentlig skadelig virkning, hvis foranstaltningerne udløber.«

10 Kommissionen undersøgte herefter, om opretholdelsen af antidumpingforanstaltningerne var i Fællesskabets interesse. Inden for rammerne af denne vurdering tog Kommissionen hensyn til flere forhold, nemlig for det første til den omstændighed, at EF-erhvervsgrenen ikke har været i stand til at drage tilstrækkelig fordel af de foranstaltninger, der blev indført i 1987, eller var i stand til at overtage markedsandele fra de EF-producenter, der forsvandt fra markedet (betragtning 151 til den anfægtede afgørelse), og for det andet til den omstændighed, at stålproducenterne i Fællesskabet har lidt under negative følgevirkninger i form af ekstra omkostninger i løbet af den periode, hvor disse antidumpingforanstaltninger fandt anvendelse (betragtning 152).

11 Kommissionen fastslog følgende i den anfægtede afgørelses betragtning 153 og 154:

»153 De nøjagtige følgevirkninger af foranstaltningernes udløb for EF-erhvervsgrenen er uklare, og tidligere erfaringer viser, at det ikke er sikkert, at en opretholdelse af foranstaltningerne vil medføre betydelige fordele for EF-erhvervsgrenen. Derimod er det tydeligt, at stålindustrien i lang tid har været udsat for kumulerede negative virkninger, som ville blive unødigt forlænget, hvis foranstaltningerne blev opretholdt.

154 Kommissionen kunne derfor klart konkludere, at en opretholdelse af de gældende foranstaltninger ville være i strid med Fællesskabets interesser efter at have vurderet følgevirkningerne af henholdsvis en videreførelse og

ophævelse af foranstaltningerne for alle involverede parter interesser, jf. artikel 21 i grundforordningen. Foranstaltningerne bør derfor udløbe.«

- 12 Af disse grunde bestemmes det i den anfægtede afgørelses dispositive del, at den omhandlede antidumpingprocedure afsluttes, hvorved foranstaltningerne vedrørende den undersøgte import udløber.

Retsforhandlinger

- 13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juni 2001 har sagsøgerne i medfør af artikel 230, stk. 4, EF anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelses eneste artikel.
- 14 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgerne også fremsat en begæring med en principal påstand om, at gennemførelsen af den anfægtede afgørelse udsættes, for så vidt som den afslutter antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, og at det pålægges Kommissionen at genindføre den ved forordning nr. 3359/93 og forordning nr. 621/94 indførte antidumpingtold, og en subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen at stille krav om, at importørerne af ferrosilicium med oprindelse i disse fire lande stiller en garanti, der svarer til den ved forordning nr. 3359/93 og forordning nr. 621/94 indførte antidumpingtold, og lader deres import registrere, og endelig en mere subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen over for de nævnte importører at stille krav om, at de lader deres import registrere.

- 15 Kommissionen indgav skriftlige indlæg vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler den 5. juli 2001.
- 16 Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 11. juli 2001.

Retlige bemærkninger

- 17 Det præciseres indledningsvis, at angivelsen af Ukraine, som følge af en skrivefejl, som Kommissionen har erkendt i sine skriftlige og mundtlige indlæg, blev udeladt i betragtning 129 i den franske version af den anfægtede afgørelse. Efter at have hørt parterne om denne fejls indvirkning på nærværende begæringens genstand, må de begærede foreløbige forholdsregler forstås således, at de også henviser til den anfægtede afgørelse, i det omfang den afslutter antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Ukraine.
- 18 I henhold til EF-traktatens artikel 242 EF og 243 EF, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.
- 19 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement bestemmer, at begæring om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (*fumus boni juris*). Disse

betingelser er kumulative, således at en begæring om udsættelse af gennemførelsen ikke kan tages til følge, når en af dem ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 1.2.2001, sag T-350/00 R, Free Trade Foods mod Kommissionen, Sml. II, s. 493, præmis 32). Fællesskabets retsinstanser kan endvidere i sager om foreløbige forholdsregler i givet fald foretage en interesseafvejning (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 23.2.2001, sag C-445/00 R, Østrig mod Rådet, Sml. I, s. 1461, præmis 73).

- 20 Endvidere skal de begærede foreløbige forholdsregler være foreløbige, dvs. ikke foregribe retlige eller faktiske tvistepunkter og ikke på forhånd ophæve virkningerne af den afgørelse, der senere skal træffes i hovedsagen (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 22).

Parternes argumenter

Fumus boni juris

- 21 Sagsøgerne har påberåbt sig to anbringender til støtte for, at betingelsen om fumus boni juris er opfyldt.
- 22 Det første anbringende om, at der er sket tilsidesættelse af bestemmelserne i grundforordningen og af kontradiktionsprincippet ved fastlæggelsen af Fællesskabets interesse, indeholder fem led.

- 23 Inden for rammerne af det første led har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 11, stk. 2, og artikel 21 ved at foretage en analyse af Fællesskabets interesse over en periode fra 1987 til undersøgelsesperioden (betragtning 132 til den anfægtede afgørelse). De gældende foranstaltninger, som Kommissionen var forpligtet til at undersøge, blev således først indført i henholdsvis 1993 og 1994 ved forordning nr. 3359/93 og forordning nr. 621/94. Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at analysen af de i Venezuela og Brasilien anvendte foranstaltninger ikke skal tillægges betydning ved Kommissionens vurdering af Fællesskabets interesse (betragtning 149 til den anfægtede afgørelse), idet den for så vidt angår disse lande fastslog, at risikoen for, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted, ikke er til stede.
- 24 Inden for rammerne af det andet led har sagsøgerne anført, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 21, stk. 2 og 5, ved at anvende oplysninger, som brugerne havde indgivet efter udløbet af den i meddelelsen om indledning af den fornyede undersøgelse fastsatte frist.
- 25 Sagsøgerne har inden for rammerne af anbringendets tredje led gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 21, stk. 2 og 5, ved at finde, at de af brugerne indgivne oplysninger var repræsentative.
- 26 Ifølge anbringendets fjerde led har Kommissionen tilsidesat grundforordningens artikel 21, stk. 7, ved at tage hensyn til oplysninger fra brugerne, som ikke var behørigt dokumenterede.
- 27 Endelig har sagsøgerne i forbindelse med det sidste led anført, at Kommissionen tilsidesatte grundforordningens artikel 6, stk. 6, og kontradiktionsprincippet, da den afviste at organisere et møde mellem sagsøgerne og brugerne, hvorunder de forskellige holdninger kunne blive præsenteret.

- 28 Det andet anbringende, der går ud på, at der er sket tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 2, artikel 21 og artikel 6, stk. 6, samt af kontradiktionsprincippet i forbindelse med fastlæggelsen af Fællesskabets interesse. Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen begik åbenbare fejl i forbindelse med bedømmelsen af for det første EF-erhvervsgrenens situation, idet den tog fejl af følgevirkningerne af foranstaltningernes opretholdelse og udløb, for det andet af foranstaltningernes indvirkning på brugerne og for det tredje i forbindelse med interesseafvejningen.
- 29 Kommissionen har ikke i sit skriftlige indlæg behandlet spørgsmålet, om sagen umiddelbart forekommer berettiget, når henses til de anbringender, der er gjort gældende til støtte for annullation.

Betingelsen om uopsættelighed

- 30 Sagsøgerne har gjort gældende, at uopsættelighedsbetingelsen også er opfyldt, for så vidt som de, hvis ikke der foreskrives foreløbige forholdsregler, vil lide en alvorlig og uoprettelig skade. I nærværende sag vil det fortsatte bortfald af tolden føre til en udvikling for EF-erhvervsgrenen, som det vil være meget vanskeligt, hvis ikke umuligt, at ændre på et senere tidspunkt (jf. i denne retning kendelse afsagt af Rettens præsident den 10.3.1995, sag T-395/94 R, Atlantic Container m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 595).
- 31 Ifølge sagsøgerne er det fastslået, at skaden er alvorlig. Således har sagsøgerne under henvisning til betragtning 129 til den anfægtede afgørelse (jf. præmis 9 ovenfor) gjort gældende, at Kommissionen udtrykkeligt har anerkendt risikoen for, at EF-erhvervsgrenen igen må imødesee en alvorlig skade, der er forårsaget af dumpingimporten fra Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine.

- 32 Det er ifølge sagsøgerne også godtgjort, at skaden er uoprettelig, idet de berørte virksomheder, hvis ikke de begærede foreløbige forholdsregler træffes, vil blive udsat for en situation, der kan bringe selve deres eksistens i fare (kendelse afsagt af Rettens præsident den 17.1.2001, sag T-342/00 R, Petrolessence og SG2R mod Kommissionen, Sml. II, s. 67, præmis 47).
- 33 I denne forbindelse har sagsøgerne, der henviser til kendelse afsagt af Rettens præsident den 2. oktober 1997 (sag T-213/97 R, Eurocoton m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 1609), fremlagt oplysninger, der for de tre sagsøgende virksomheder, der alle er producenter af ferrosilicium, sammenholder udviklingen i deres økonomiske situation under hensyntagen til det fald på 10 og 15% i salgsprisen for ferrosilicium i Fællesskabet, som en opretholdelse af ophævelsen af antidumpingforanstaltningerne vil forårsage.
- 34 De økonomiske beregninger godtgør, at de hypotetisk fastsatte fald i salgsprisen vil føre til en meget alvorlig nedgang i de berørte selskabers driftsresultater, hvilket kan bringe deres virksomhed med produktion af ferrosilicium i fare.
- 35 Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at fællesskabsproducenternes udsigt til at opnå erstatning for den lidte skade er usikker og under alle omstændigheder uforenelig med opretholdelsen af fællesskabsproducenternes overlevelsessevne, når der henses til den tid, det kræver at gennemføre ethvert erstatningssøgsmål.
- 36 Kommissionen har gjort gældende, at betingelsen om uopsættelighed ikke er opfyldt i nærværende sag, idet skaden ikke har en uoprettelig karakter.

- 37 For det første er udsigten til et prisfald på 10 eller 15% for ferrosilicium som følge af antidumpingforanstaltningernes udløb ikke baseret på faktiske kendsgerninger. Det forhold, at prisen på ferrosilicium på De Forenede Staters marked faldt med 15%, efter at denne stat i 1999 ophævede antidumpingforanstaltningerne, beviser på ingen måde, at priserne vil udvikle sig på samme måde i Det Europæiske Fællesskab. Undersøgelsen af virkningen af et prisfald på 15% for EF-erhvervsgrenen er, som det fremgår af ordlyden af betragtning 147 til den anfægtede afgørelse, kun en hypotese. Derfor er det ikke bevist med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, at der kan forventes et fald i denne størrelsesorden. Selv om det antages, at et sådant bevis føres, vil det i øvrigt ikke være tilstrækkeligt til at godtgøre, at det er uopsætteligt at træffe de begærede foreløbige forholdsregler. Sagsøgerne skulle således også have bevist, at de ikke er i stand til at dække de lidte tab indtil hovedsagens afslutning, når henses til den varige karakter af det prisfald, der indtrådte som følge af antidumpingforanstaltningernes udløb.
- 38 For det andet er beregningerne af udviklingen i driftsresultaterne, der er foretaget på grundlag af tidligere afholdte driftsomkostninger og under hensyntagen til hypotetiske prisfald, uden enhver bevisværdi. Kommissionen har i denne forbindelse særlig henvist til flere punkter, som sagsøgerne overhovedet ikke har taget hensyn til.
- 39 Sagsøgerne har først og fremmest ikke forudset, at en nedsættelse af deres priser, som et modtræk over for en hårdere konkurrence, kunne gøre det muligt for dem at øge salgsmængderne og dermed reducere deres produktionsomkostninger pr. enhed.
- 40 Dernæst har sagsøgerne ikke forklaret, hvorfor de ikke overvejer at indføre rationaliseringsforanstaltninger, der sædvanligvis indføres af virksomheder i krisetider.
- 41 Hertil kommer, at Pechiney électrométallurgie og Vargön Alloys AB ikke har forklaret, hvorfor de fremlagte oplysninger udviser et rentabilitetsniveau for

1998, der er klart lavere end det, Kommissionen fastlagde i undersøgelsesperioden vedrørende dumpingpraksis (betragtning 105 til den anfægtede afgørelse), dvs. fra den 1. oktober 1997 til den 30. september 1998. For så vidt angår Ferroatlántica er der ikke fremlagt nogen regnskabsoplysninger for årene 1998-2000, der vedrører den berørte aktivitet. I løbet af antidumpingundersøgelsen vurderede Kommissionen endog dette selskabs resultat på ny og fastsatte det højere. Samtlige disse punkter giver anledning til tvivl med hensyn til bevisværdien af de af sagsøgerne fremlagte oplysninger.

42 Endelig har Péchiney électrométallurgie og Vargön Alloys AB ikke fremlagt nogen taloplysninger, der gør det muligt for Retten at bedømme deres aktuelle økonomiske situation. For så vidt angår Ferroatlántica godtgør oplysningerne vedrørende maj 2001, at selskabets tab kun udgør en meget lav procentdel af dets omsætning, hvilket set i forhold til omsætningen er lavere end tabene for Péchiney électrométallurgie og Vargön Alloys i 2000.

43 For det tredje har Kommissionen bestridt, at det er »klart«, at den hypotetiske resultatnedgang er til hinder for, at det nødvendige produktionsanlæg for ferrosilicium fortsat kan være i drift. I nærværende sag drejer det sig kun om at afgøre, om sagsøgerne som følge af den anfægtede afgørelse er ude af stand til at overleve, indtil der afsiges dom i hovedsagen. Vargön Alloys' revisors opfattelse bekræfter, at dette selskab, selv med et overskud i den størrelsesorden, der er anført i beregningerne, kan overleve i en kortere periode. Hertil kommer, at sagsøgerne ikke har forudset muligheden for at indføre rationaliseringsforanstaltninger med henblik på at reducere omkostningerne og sikre deres overlevelse indtil afsigelsen af dommen, der afslutter hovedsagen.

44 Kommissionen har også bemærket, at ferrosiliciumproduktionen kun udgør en relativt begrænset del af samtlige de aktiviteter, der udøves af de økonomiske enheder, som sagsøgerne tilhører. Retten skal tage hensyn til de økonomiske midler, som hver sagsøger råder over, selv om disse midler ikke hidrører fra den i den anfægtede afgørelse nævnte aktivitet. Kommissionen har anført, at i løbet af

undersøgellesperioden udgjorde Péchiney électrométallurgie, Vargön Alloys og Ferroatlántica's omsætning inden for ferrosiliciumsektoren i gennemsnit 15% af deres samlede omsætning. Særligt udgjorde Péchiney électrométallurgie's aktivitet kun 4% af Péchiney-gruppens virksomhed. Det betyder, at et hypotetisk fald på 15% i den omsætning, der opnås ved salg af ferrosilicium, kun vil medføre et fald på 2,25% i sagsøgernes samlede omsætning.

- 45 Det er også nødvendigt at fremkomme med bevis for, at udsættelsen af den anfægtede afgørelse er nødvendig for at sikre, at selskaberne kan overleve, idet to af sagsøgerne allerede var underskudsgivende, da antidumpingforanstaltningerne var i kraft. Således led Vargön Alloys tab i 1998, i 1999 og i 2000, mens Péchiney électrométallurgie led tab i 1999 og i 2000. Ferroatlántica har ikke fremlagt oplysninger for perioden forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.
- 46 Der skulle derfor have været ført bevis for, at de rationaliseringsforanstaltninger, der ville gøre det muligt for selskaberne at fortsætte den omhandlede aktivitet på trods af de tab, der blev lidt før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, ikke er tilstrækkelige til at sikre deres overlevelse efter denne vedtagelse.
- 47 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerne ikke har fremlagt bevis for, at deres økonomiske situation er blevet alvorligt forværret siden antidumpingforanstaltningernes ophævelse. Selskaberne har heller ikke påvist en årsagsforbindelse mellem den hævdede forværring og vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.
- 48 Under hensyn til det ovenfor anførte har Kommissionen konkluderet, at sagsøgerne ikke har fremlagt økonomiske og/eller regnskabsmæssige oplysninger, der gør det muligt for Retten at formulere en tilstrækkelig begrundet forudsigelse om deres chancer for at overleve i løbet af den periode, der går forud for afsigelsen af dommen i hovedsagen.

Interesseafvejningen

- 49 Sagsøgerne har foretaget en interesseafvejning, dels af deres interesse i at opnå de begærede forholdsregler, dels af interessen hos de fællesskabsbrugere, der er omfattet af begrebet Fællesskabets interesse (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 9.4.1987, sag 77/87 R, Technointorg mod Rådet, Sml. s. 1793). Sagsøgerne har understreget, at vedtagelsen af antidumpingforanstaltningerne kun har haft en ubetydelig virkning for disse brugere, nemlig 0,1% af deres produktionsomkostninger. De har på dette grundlag konkluderet, at deres interesse går forud for brugernes.
- 50 Kommissionen har gjort gældende, at de begærede foreløbige forholdsregler foregriber den afgørelse, der skal træffes om sagens realitet, og at deres eventuelle virkning får afvejningen til at falde ud til fordel for ikke at træffe sådanne forholdsregler.
- 51 Når en importør eller eksportør opnår en foreløbig udsættelse af antidumpingforanstaltninger i forbindelse med en retsafgørelse om foreløbige forholdsregler, risikerer han således at skulle betale antidumpingtold med tilbagevirkende kraft, hvis ikke der gives ham medhold i hovedsagen. Dette vil have en tendens til at bremse importen. Når en fællesskabsproducent begærer en foreløbig forholdsregel i form af en midlertidig opretholdelse af en antidumpingtold (eller indførelse af en registreringsprocedure med eller uden garantistillelse fra importørernes side), bæres risikoen derimod ikke af den begærende part, men af tredjemand, dvs. importørerne. Det følger heraf, at selv om den berørte EF-erhvervsgren ikke får medhold i hovedsagen, vil den have været beskyttet, idet importørerne, selv i tilfælde af en almindelig registrering af importen, vil blive mødt med risikoen for at skulle betale antidumpingtold med tilbagevirkende kraft, hvilket vil dæmpe importen.
- 52 Kommissionen har gjort gældende, at det i forbindelse med afvejningen af de i sagen involverede interesser er nødvendigt at tage hensyn til den uigenkaldelige importnedgang, som importørerne vil skulle bære, hvis nærværende begæring tages til følge.

Retten bemærkninger

- 53 Det skal først undersøges, om de klagepunkter, sagsøgerne har rejst over for den anfægtede afgørelse, er af en sådan karakter, at det umiddelbart forekommer berettiget at træffe den ene eller anden af de begærede foreløbige forholdsregler.
- 54 Kommissionen har ikke i sit skriftlige indlæg undersøgt, om de af sagsøgerne fremførte anbringender umiddelbart forekommer begrundede.
- 55 Kommissionen angav udtrykkeligt under den mundtlige forhandling, at den ikke bestred, at de af sagsøgerne påberåbte anbringender var seriøse.
- 56 Retten finder, at visse af de fremførte klagepunkter ikke umiddelbart forekommer at være helt ubegrundede, og at de som sådan kan rejse tvivl om lovligheden af den anfægtede afgørelse. Denne tvivl har Kommissionen ikke kunnet fjerne med de bemærkninger, der på dette trin af sagen blev fremført under den mundtlige forhandling.
- 57 I forbindelse med det andet led i det første anbringende har sagsøgerne således anført, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 21, stk. 2 og 5, ved at anvende oplysninger, som brugerne havde indgivet efter udløbet af den i meddelelsen om indledning af den fornyede undersøgelse fastsatte frist. Da Kommissionen blev stillet spørgsmål herom under den mundtlige forhandling, anerkendte den, at oplysningerne var blevet indgivet for sent, og at den på trods af denne omstændighed faktisk havde taget hensyn til disse oplysninger.

- 58 Endvidere rejser det sidste led i det første anbringende, hvormed sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte grundforordningens artikel 6, stk. 6, da den afslog at organisere et møde, hvor sagsøgerne kunne fremføre deres opfattelse over for brugernes opfattelse og gendrive denne, et vanskeligt spørgsmål vedrørende anvendelsesområdet for grundforordningens artikel 6 og 21 og i sidste ende spørgsmålet om udstrækningen af de rettigheder, der tilkommer klagerne i forbindelse med undersøgelsen af fællesskabsinteressen. Svaret på dette spørgsmål fremgår ikke klart af Rettens eller Domstolens nuværende praksis.
- 59 Under disse omstændigheder kan begæringen ikke afvises på grundlag af manglende fumus boni juris, hvorfor det skal undersøges, om begæringen opfylder uopsættelighedsbetingelsen.
- 60 Det fremgår af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt uopsættelighedsbetingelsen i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler er opfyldt, skal vurderes på baggrund af nødvendigheden af, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab. Den, der indgiver begæringen, skal dokumentere ikke at kunne afvente afgørelsen i hovedsagen uden at blive påført en skade af denne art (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.10.2000, sag C-278/00 R, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 8787, præmis 14, og af Rettens præsident den 28.5.2001, sag T-53/01 R, Poste Italiane mod Kommissionen, Sml. II, s. 1479, præmis 110).
- 61 Tabets truende nærhed skal ikke være godtgjort med absolut vished. Det er derimod tilstrækkeligt, navnlig når tabets indtræden afhænger af, at der foreligger en flerhed af faktorer, at det er forudseeligt med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed (kendelsen af 19.7.1995 i sagen Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., præmis 38, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 8.12.2000, sag T-237/99 R, BP Nederland m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3849, præmis 49). Sagsøgeren skal dog fortsat føre bevis for de faktiske omstændigheder, der skal begrunde, at der er udsigt til en sådan alvorlig og uoprettelig skade (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.12.1999, sag C-335/99 P(R), HFB m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8705, præmis 67).

- 62 Det er i den foreliggende sag godtgjort, at der er udsigt til, at de tre sagsøgende virksomheder vil lide alvorlig skade, hvis ikke der træffes foreløbige forholdsregler.
- 63 Kommissionen har således i betragtning 129 til den anfægtede afgørelse konkluderet, at hvis antidumpingforanstaltningerne udløber, vil EF-erhvervsgrenens situation »[måske] blive forværret«. Kommissionen har i denne forbindelse bemærket, at »[s]elv om det er vanskeligt at vurdere omfanget af denne forværring, er det ikke desto mindre sandsynligt, at der igen vil blive forvoldt skade i betragtning af, at erhvervsgrenens priser og rentabilitet er faldende«.
- 64 Kommissionen har ganske vist ikke kvalificeret den skade, EF-erhvervsgrenen formentlig vil lide, hvis antidumpingforanstaltningerne udløber, som alvorlig. Ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 1, omfatter begrebet »skade« dog bl.a. »væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet«. I denne sammenhæng kan benævnelsen »væsentlig« kun forstås som synonymt med »alvorlig«. I den foreliggende sag må det således antages, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse har anerkendt skadens alvorlige karakter. Denne fortolkning bestyrkes af, at Kommissionen såvel i det skriftlige indlæg som under den mundtlige forhandling har undladt at bestride alvorligheden af den skade, som sagsøgerne formentlig vil lide som følge af antidumpingforanstaltningernes udløb.
- 65 Hvad angår den uoprettelige karakter af det af sagsøgerne påståede tab er det fastslået i fast praksis, at et økonomisk tab ikke, bortset fra ganske usædvanlige tilfælde, kan betragtes som uopretteligt eller selv vanskeligt afhjælpeligt, da det kan være genstand for en senere økonomisk erstatning (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.10.1991, sag C-213/91 R, Abertal m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5109, præmis 24, og den 11.4.2001, sag C-471/00 P(R), Kommissionen mod Cambridge Healthcare Supplies, Sml. I, s. 2865, præmis 113, kendelse afsagt af Rettens præsident den 30.6.1999, sag T-70/99 R, Alpha Pharma mod Rådet, Sml. II, s. 2027, præmis 128, af 20.7.2000, sag T-169/00 R, Esedra mod Kommissionen, Sml. II, s. 2951, præmis 44, og af 15.6.2001, sag

T-339/99 R, Bactria Industriehygiene-Service mod Kommissionen, Sml. II, s. 1721, præmis 94). Denne retspraksis er baseret på den antagelse, at et økonomisk tab, der ikke blot udlignes som en følge af den berørte institutions opfyldelse af dommen i hovedsagen, udgør et økonomisk tab, der kan erstattes inden for rammerne af de retsmidler, som er fastsat i traktaten, navnlig i artikel 235 EF og 288 EF (jf. bl.a. kendelse afsagt af Rettens præsident den 3.3.1997, sag T-6/97 R, Comafrika og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, Sml. II, s. 291, præmis 49, af 1.10.1997, sag T-230/97 R, Comafrika og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, Sml. II, s. 1589, præmis 38, og kendelsen i sagen Esedra mod Kommissionen, præmis 47).

66 I medfør af disse principper er en foreløbig forholdsregel berettiget, såfremt det må antages, at sagsøgeren, hvis der ikke træffes en sådan forholdsregel, befinder sig i en situation, der kan true selve virksomhedens eksistens inden afsigelsen af den dom, der afslutter hovedsagen (jf. bl.a. kendelsen i sagen Poste Italiane mod Kommissionen, præmis 120). I en sådan situation vil det sagsøgende selskabs ophør, inden der træffes afgørelse om sagens realitet, gøre det umuligt for sidstnævnte at anlægge et erstatningssøgsmål.

67 I den foreliggende sag er det ikke lykkedes sagsøgerne at godtgøre, at påvirkningen af deres økonomiske overlevelsessevne er af en sådan art, at rationaliseringsforanstaltninger ikke er tilstrækkelig til at gøre det muligt for dem at fortsætte deres ferrosiliciumproduktion, indtil der afsiges endelig dom i hovedsagen.

68 Endvidere følger det af fast praksis, at vurderingen af en sagsøgers materielle situation kan ske under hensyntagen til bl.a. de karakteristiske træk ved den koncern, som sagsøgeren er en del af i kraft af sin aktionærkreds (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15.4.1998, sag C-43/98 P(R), Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 1815, præmis 36, og af 11.4.2001, sag C-477/00 P(R), Kommissionen mod Roussel og Roussel Diamant, Sml. II, s. 3037, præmis 105, kendelse afsagt af Rettens præsident den 4.6.1996, sag T-18/96 R, SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. II, s. 407, præmis 35, af 10.12.1997, sag T-260/97 R, Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. II, s. 2357, præmis 50, og af 30.6.1999, sag T-13/99 R, Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. II, s. 1961, præmis 155).

- 69 I denne forbindelse har sagsøgerne ikke under den mundtlige forhandling afkræftet Kommissionen påstand om, dels at de alle udgør en del af en stor koncern af selskaber, dels at deres omsætning med hensyn til salg af ferrosilicium i gennemsnit udgør 15% af de omhandlede koncerners samlede omsætning. Under disse omstændigheder vil de økonomiske tab, sagsøgerne vil lide som følge af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, sandsynligvis kunne kompenseres af den fortjeneste, der opnås inden for koncernen ved salg af andre produkter, hvorfor tabene ikke kan true selve deres eksistens.
- 70 Der skal dog tages hensyn til de særlige omstændigheder, der gør sig gældende i den foreliggende sag.
- 71 Hvad for det første angår den import, der undersøges, har Kommissionen i den anfægtede afgørelse anerkendt, at der er en risiko for, at sagsøgerne lider et alvorligt tab, hvis antidumpingforanstaltningerne udløber.
- 72 Herefter skal det understreges, at sandsynligheden for, at tabet indtræder igen, hvis foranstaltningerne udløber, sammenholdt med sandsynligheden for, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted, hvilket Kommissionen konkluderede i den anfægtede afgørelse i relation til den omhandlede import, karakteriserer denne afgørelse, idet der ikke er tale om virkninger, der er en uadskillelig del af enhver afgørelse, der afslutter en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltninger, der udløber. I henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, kan en afgørelse, der afslutter en fornyet undersøgelse, begrundes med den ene konstatering, at udløbet af de gældende antidumpingforanstaltninger ikke favoriserer fortsat eller fornyet dumping eller skade for industrien i Fællesskabet.
- 73 Endelig udlignes det af sagsøgerne lidte tab ikke som følge af den blotte omstændighed, at Kommissionen opfylder en dom, der annullerer den anfægtede afgørelse. Derfor kan sagsøgerne kun benytte sig af erstatningssøgsmålet i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF for at opnå erstatning for deres tab.

- 74 Det bemærkes, at Fællesskabets ansvar inden for rammerne af artikel 288, stk. 2, EF forudsætter opfyldelse af en række betingelser vedrørende retsstridigheden af den adfærd, som institutionerne hævdes at have udvist, og eksistensen af en skade samt vedrørende årsagsforbindelsen mellem denne adfærd og den hævdede skade (Domstolens dom af 7.5.1992, forenede sager C-258/90 og C-259/00, *Pesquerias De Bermeo og Naviera Laida mod Kommissionen*, Sml. I, s. 2901, præmis 42, og Rettens dom af 15.6.1999, sag T-277/97, *Ismeri Europa mod Revisionsretten*, Sml. II, s. 1825, præmis 95). Hvad angår den første af disse tre betingelser er det blevet præciseret, at når borgernes forvoldes tab, skal den adfærd, der lægges institutionen til last, være en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder. I den foreliggende sag påhviler det således sagsøgerne at godtgøre, at Kommissionen åbenbart og groft har overskredet de grænser, der gælder for dens beføjelser i forbindelse med bedømmelsen af Fællesskabets interesse (jf. i denne retning Domstolens dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, *Bergaderm og Goupil mod Kommissionen*, Sml. I, s. 5291, præmis 41, 42 og 43). Henset til det vide skøn, som Kommissionen, navnlig ved vurderingen af Fællesskabets interesse, råder over i den foreliggende sag (Domstolens dom af 14.3.1990, sag C-156/87, *Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen*, Sml. I, s. 781, præmis 63, og af 10.3.1992, sag C-179/87, *Sharp Corporation mod Rådet*, Sml. I, s. 1635, præmis 58, og Rettens dom af 15.10.1998, sag T-2/95, *Industrie des poudres sphériques mod Rådet*, Sml. II, s. 3939, præmis 292), forekommer det, at senere erstatning for det lidte tab i det mindste er usikker.
- 75 Det følger af det ovenfor anførte (præmis 71-74), at sagsøgerne risikerer at lide et alvorligt tab, som det ikke er sikkert, at de senere vil blive kompenseret for. I en sådan situation leder den således identificerede usikkerhed til den konklusion, at også tabet er uopretteligt.
- 76 Da det er fastslået, at de tre sagsøgende virksomheder har ført bevis for, at der er risiko for et alvorligt og uopretteligt tab, må dette bevis også anses for at være ført af Euroalliances, hvilken sammenslutning er ansvarlig for undersøgelsen af de problemer, som producenterne af ferrolegerings- og andre elektrometallurgiske produkter stilles over for i mindst en medlemsstat i Den Europæiske Union.

- 77 Derfor fører problemet, når det kun anskues under sagsøgernes synsvinkel, til den konklusion, at der foreligger uopsættelighed. Inden for rammerne af en sag i henhold til artikel 242 EF og 243 EF er det ikke desto mindre nødvendigt at foretage en afvejning af samtlige de involverede interesser.
- 78 Der skal i denne forbindelse foretages en afvejning af sagsøgernes interesse i at opnå den ene eller anden af de begærede foreløbige forholdsregler over for importørernes, eksportørernes og brugernes interesse i at opretholde virkningerne af den anfægtede afgørelse. Kommissionen har særligt bemærket, at den omstændighed, at der anordnes den ene eller anden foreløbige forholdsregel, vil betyde, at importen af ferrosilicium med oprindelse i de berørte lande vil blive bremset.
- 79 Det kan ikke bestrides, at en udsættelse af gennemførelsen ikke vil tage hensyn til importørernes, eksportørernes og brugernes interesser og fuldstændigt vil ophæve de virkninger, der var tilsigtet med den anfægtede afgørelse. Et system med registrering af import, der kræver, at importørerne stiller en garanti, kunne også bremse importen væsentligt og dermed skabe en uoprettelig situation.
- 80 Derfor må virkningerne af den foreløbige forholdsregel — både med henblik på at begrænse skabelsen af en uoprettelig situation og at der opstår et tab for sagsøgerne — begrænses til det, der er strengt nødvendigt for at sikre de sidstnævntes interesser, indtil der afsiges dom i hovedsagen.
- 81 Sagsøgerne har mere subsidiært nedlagt påstand om, at importen af ferrosilicium omfattes af en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skal stille en garanti. Forpligtelsen til at registrere importen bidrager til at oprette en vis disciplin på markedet for så vidt angår dumpingpraksis.

- 82 Under den mundtlige forhandling gjorde Kommissionen gældende, at importregistrering ville have de samme virkninger som antidumpingforanstaltninger. Kommissionen gjorde gældende, at virkningerne af en annullation af den anfægtede afgørelse ville være, at importørerne ville skulle betale den oprindelige antidumpingtold på registreret import, selv om de importerede produkter ikke havde været genstand for dumpingpraksis.
- 83 Det bestemmes i artikel 233 EF, at den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. I denne forbindelse blev det i dommen i sagen *Industrie des poudres sphériques mod Rådet* (præmis 87-95) fastslået, at Kommissionen i medfør af artikel 233 EF har valget mellem enten at genoptage proceduren på grundlag af samtlige de retsakter vedrørende proceduren, der ikke er berørt af den ugyldighed, som Retten har fastslået, eller at foretage en ny undersøgelse, der angår en anden referenceperiode, på den betingelse, at grundforordningens betingelser overholdes (Rettens dom af 20.6.2001, sag T-188/99, *Euroalliances mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1757, præmis 28).
- 84 Endvidere blev det fastslået, at reglen om, at oplysninger, der vedrører en periode, der ligger efter undersøgelsesperioden, sædvanligvis ikke tages i betragtning, finder anvendelse på undersøgelser af foranstaltninger, som udløber. Der findes imidlertid en undtagelse fra denne regel, når det af de oplysninger, der vedrører en periode, der ligger efter undersøgelsesperioden, fremgår, at der er sket en ny udvikling, som gør det åbenbart, at den påtænkte indførelse af antidumpingtold ikke er på sin plads (Rettens dom af 11.7.1996, sag T-161/94, *Sinochem mod Rådet*, Sml. II, s. 695, præmis 88, og dommen i sagen *Euroalliances mod Kommissionen*, præmis 70-77).
- 85 Derfor kan opkrævningen med tilbagevirkende kraft af antidumpingtold med de satser, der er indført ved forordning nr. 3359/93 og forordning nr. 621/94 på import af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, ikke anses for den eneste måde, hvorpå en dom afsagt af Retten, der annullerer den anfægtede afgørelse, kan opfyldes. Det af Kommissionen hævdede har derfor ikke karakter af noget, der er uundgåeligt, hvorfor det ikke kan lægges til grund.

- 86 Henset til det ovenfor anførte må det bestemmes, at importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine skal undergives en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skal stille garanti.

På grundlag af disse præmisser

kender

RETTENS PRÆSIDENT

for ret:

- 1) Importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine skal undergives en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skal stille garanti.

- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 1. august 2001.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident